

SVĚTLO

38. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

21. ZÁŘÍ 2003

Z obsahu:

Chvála Boha Stvořitele
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
3. září 2003
- strana 2 -

**Pečovat z lásky k Bohu
o nevléčitelně nemocné**
15. září: svatá Kateřina
Janovská
- strana 4 -

**Rok svatého růžence
před závěrem**
Pier Luigi Guiducci
- strana 6 -

**Fratel Cosimo -
plody jeho působení**
- strana 8 -

**Církev nebyla svěřena
profesorům, ale pastýřům**
Guido Horst rozmlouvá
s kardinálem Meisnerem
- strana 11 -

**Portrét kardinála
Meisnera**
- strana 12 -

**Slovo Jana Pavla II.
před modlitbou Anděl
Páně 31. srpna 2003**
- strana 13 -

Bašta Pána Boha (36)
Četba na pokračování
- strana 14 -

Caravaggio: Povolání celníka Matouše, detail

Chvála Boha Stvořitele

To, co nám bylo předloženo, je chvalo zpěv věrného člověka svatému Bohu. Jedná se o žalm 91, který, jak napovídá dávný titul skladby, byl používán židovskou tradicí *pro sobotní den* (v. 1). Hymnus se otevírá širokou výzvou k oslavě a chvále Hospodina zpěvem a hudbou (srov. v. 2-4). Je to proud modlitby, která, jak se zdá, nikdy neustává, protože Boží láska má být oslavována ráno, když začíná den, ale má být hlášána také během dne, ale i tehdy, když nadejdou noční hodiny (srov. v. 3). Právě zmínka o hudebních nástrojích, kterou učinil žalmista v úvodní výzvě, podnítila svatého Augustina k této úvaze v úvodu jeho výkladu žalmu 91: „Co to znamená, bratři, chvalořečit s cimbálem? Cimbál je hudební nástroj opatřený strunami. Náš cimbál je naše jednání. Každý, kdo svými rukama vykonává dobré skutky, chvalořečí Bohu s cimbálem. Každý, kdo vyznává ústy, zpívá Bohu. Zpívá ústy! Chvalořečí skutky! Kdo jsou tedy ti, kdo zpívají? Ti, kteří konají dobro s radostí. Ve zpěvu je totiž znamení veselí. Co říká apoštol? *Bůh miluje radostného dárce* (2 Kor 9,7). Ať děláš cokoliv, dělej to s radostí. Pak děláš dobro a děláš je dobře. Jestliže naopak pracuješ se smutkem, i když skrze tebe vzni-

ká dobro, ty je nepůsobíš: držíš cimbál, a nezpíváš.“ (Esposizione sui Salmi, III, Řím 1976, s. 192-195)

Skrze slova svatého Augustina můžeme vstoupit do srdce naší úvahy a zaměřit se na základní téma našeho žalmu: na otázku dobra a zla. Jedno i druhé hodnotí spravedlivý a svatý Bůh, *vznešený navěky* (v. 9). Ten, který je věčný a nekonečný, jemuž nic neunikne z lidského jednání.

Bezprostřední odplata?

Konfrontují se tak opakovaným způsobem protikladná chování. Chování věrného je zaměřeno k oslavě Božích skutků, k pronikání do hloubi Hospodinových myšlenek a touto cestou jeho život prozařuje světlo radosti (srov. v. 5-6). Naopak člověk zvrácený je líčen ve své zbednělosti, neschopné pochopit skrytý smysl lidských událostí. Okamžitě štěstí ho činí nafoukaným, ale ve skutečnosti je vnitřně vratký a po efemérním úspěchu odsouzený k pádu a záhubě (srov. v. 7-8). Žalmista, který zachovává oblíbený interpretační model Starého zákona, onen model odplaty, je přesvědčen, že Bůh odmění spravedlivé již v tomto životě a dá jim šťastné stáří (srov. v. 15) a rychle potrestá zlovolné.

Ve skutečnosti, jak potvrdí Job a bude učit Ježíš, dějiny nelze tak lineárně interpretovat. Žalmistova vize se tedy stává modlitbou k Bohu spravedlivému a *vznešenému* (srov. v. 9), aby vstoupil do řetězu lidských událostí a aby je soudil a dal zářít dobru.

Oprávněný optimismus spravedlivého

Prosebník se později znovu vrací k protikladu mezi dobrým a zlým. Na jedné straně jsou tu Hospodinovi *neprá-*

lé a *zlosynové*, ještě jednou odsouzení k rozprašení a záhubě (srov. v. 10). Na druhé straně se v plné své záři objevují věřící, ztělesnění Žalmistou, který popisuje sám sebe pitoreskními obrazy, převzatými z orientální symboliky. Spravedlivý má neodolatelnou buvolí sílu a je připraven utkat se s každým protiventvím. Jeho slavné čelo je pomazáno olejem božské ochrany, která se stává jakoby štítem

a ten chrání vyvoleného a dává mu jistotu (srov. v. 11). Z výše své moci a bezpečí vidí prosebník ničemy, jak se řítí do propasti své zkázy (srov. v. 12).

Žalm 91 tedy hýří štěstím, důvěrou a optimismem: to jsou dary, které musíme žádat od Boha právě v této naší době, ve které se snadno vloudí pokušení k nedůvěře a dokonce k beznaději.

Očekávání pozhnaného stáří

Náš hymnus, založený na hlubokém klidu, který ho postupuje, vrhá nakonec pohled na dni stáří spravedlivých a předpovídá, že budou stejně jasné. I když těchto dnů už bude namálo, duch prosebníka bude stále živý, veselý a aktivní (srov. v. 15). Cítí se podobným palmám a cedrům, které jsou zasaženy na nádvořích síonského chrámu (srov. v. 13-14).

Kořeny spravedlivého jsou zapuštěny v samotném Bohu, ze kterého přijímají mízu božské milosti. Hospodinův život ho živí, přetváří ho a činí šťastným a svěžím, takže je schopen vydávat druhým svědectví o své víře. Poslední žalmistova slova při tomto popisu života spravedlivého a činného a stáří intenzivního a aktivního jsou totiž spjata s ohlazením věčné Hospodinovy věrnosti (srov. v. 16). Mohli bychom tedy v tomto bodu skončit proklamací zpěvu, který stoupá k slavnému Bohu v poslední knize Bible, v Apokalypse: knize o strašném boji mezi dobrem a zlem, ale také knize naděje v konečné Kristovo vítězství: *Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane Bože vševládny! Spravedlivé a spolehlivé jsou tvé cesty, Králi národů... Neboť ty jediný jsi svatý. Všechny národy přijdou a budou se ti klanět, ... protože jsi vynesl tento rozsudek. Ano, Pane Bože vševládny, správné a spravedlivé jsou tvé soudy.* (15,3-4; 16,5,7).

Bollettino Vaticano 4. 9. 2003
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Otázka, jak co nejlépe uspořádat lidskou společnost, aby všem zajišťovala blaho, spravedlnost a bezpečí, stojí před lidstvem již několik století. Odpovědi byly reálné návrhy, utopie a nakonec ideologiemi podněcované násilné pokusy o zásadní změnu panujícího řádu a nastolení nového pořádku. Tyto pokusy skončily tragicky, protože stavěly na nereálné předstávě, že nastolení nového řádu přinese s sebou automatic-

ky náležitou a tak nezbytnou změnu lidského chování a jednání. Po smutných pokusech minulého století nastolit ráj na zemi však opět přicházejí nepoučitelní pohrobci neblahých totalitních ideologií s novým dalekosáhlým pokusem, který má honosný název globalizace. Svou nepoučitelnost dávají najevo především tím, že stejně jako jejich předchůdci zcela jednoznačně odmítají jakoukoliv spolupráci

s jediným Původcem a Dárce všeho dobra. Pokládají dokonce „staré náboženství“ za něco přímo škodlivého. Je opravdu radostná zvěst jen neúspěšnou utopií? Co může k dnešnímu stavu věci říct učení, které zaznělo poprvé před dvěma tisíci lety?

Když Boží Syn sestoupil mezi nás, doporučil nám a přímo uložil, abychom při nápravě světa postupovali zcela opačně. Společenskou reformu je třeba začít zdola, od chování jednoho

Pokračování na str. 13

Spolehlivá cesta k velikosti

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Kdo chce být první, buď služebником všech

Je dobré, že sis zvykl pravidelně se vracet do školy Božského Mistra, abys odtud čerpal pravou moudrost Božích dětí. Tentokrát ho nehledej mezi zástupy. To, co má dnes na srdci, se týká jeho vyvolených, proto s nimi odchází do ústraní. Patříš mezi ně i ty, zanechej tedy všeho, co tě rozptyluje, a zaujmi své místo v jeho družině. Máš dnes prožít zkušenost, že sebeláska může učinit člověka slepým a hluchým k Boží pravdě, i když ji sděluje sám Pán. Ježíšovo poslání se nenávratně blíží ke svému vyvrcholení, proto se podruhé pokusí vyložit svým nejbližším, že zanedlouho nadejde rozhodující čas jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Děkuj Pánu za jeho trpělivost, s jakou se snaží přímo a bez podobenství vyložit svým nejbližším, co ho čeká v Jeruzalémě.

Již třetí rok vysvětluje Pán učedníkům samu podstatu Božího království. Zdá se, že zatím marně. Co z toho vlastně dosud pochopili? Pokládají za jasné jen to, že jeho řeč o utrpení a smrti neodpovídá jejich představám a očekávání. Místo, aby se v této pro ně tak nepochopitelné a přitom tak podstatné otázce obrátili na Pána a žádali o bližší vysvětlení, zabývají se raději sami sebou. Zajímá je především, jaké budou mít v novém království postavení. Začali se dohadovat o rozdělení funkcí. Vidina panování podle měřítek tohoto světa nutně probouzí sobecké city. Vyvolává totiž lákavou touhu po výhodném postavení. Ale místo, které zaujme jeden, nemůže už získat druhý. Z toho pak vznikají spory: *Odkud vznikají války, odkud boje mezi vámi? Jen z vašich špatných žádostí. Žene vás touha něco mít.*

Svou velikost nejraději posuzujeme podle toho, zda ti druzí nejsou větší než my. Proto nám vadí, když nás někdo „přerůstá“. Jestliže tyto zakoreněné lidské sklony přetrvávají i po apoštolích i po třech letech života v Ježíšově společnosti, nesmíš se divit, že je objevíš i u sebe. Dokonce i tvou snahu o dokonalost může znehodnocovat samolibé srovnávání a vyvyšování nad druhé.

Apoštolé se tváří v tvář Pánu v hloubi duše nakonec za svou ješitnost přece jen musí zastydět, a proto se ani neodvažují odpovědět na jeho otázku. Jestliže pozoruješ, že se v tobě probouzí snaha prosadit se na úkor druhých, ponížováním druhých posilovat falešnou představu o vlastní velikosti, nesnaž se to před Pánem skrývat, naopak, co nejrychleji hledej u něho pomoc. Nesnaž se před ním zamlčovat, že vedeš i sám se sebou řeči na téma své vlastní velikosti. Neapovídá ti již jeho pohled, jak jsi ve skutečnosti malicherný?

Tvůj Pán má pro skutečnou velikost zcela opačná měřítka a také zcela odlišné návody, jak se stát velkým. Na první pohled to zní přímo absurdně: Chceš-li být první, buď ze všech poslední. Co tím chce Pán říct? Co to znamená, být poslední? Nebudou nyní spory a tahanice místo o první o poslední místo? Ježíš má ve skutečnosti na mysli, abys zaměřil pozornost zcela jiným směrem. Obrátíš-li svůj pohled od vlastní velikosti na potřeby a nouzi těch druhých, uvidíš pojednou, jak mnoho je těch, kterým bys svou pozorností, laskavostí a ochotou mohl posloužit a připravit radost. Učiníš-li tak, rázem zapomeš na svůj sobecký a malicherný slavomam, kterým nikoho nemůžeš potěšit, ale jedině zarmoutit. Otevři svůj zrak a své srdce pro velikost a vznešenost služby bližním, pro kterou se i tvůj Pán zřekl svého božského postavení. Nevidíš snad u něho na každém jeho kroku, že se stal služebником všech? Sestoupil, aby nejen sloužil, ale aby sám sebe vydal za nás, dovolil, abychom ho přímo vzali do svých rukou, mučili ho a zabili a učinili z něho oběť za své vlastní hříchy. Vydal se z vůle svého Otce do krajnosti, aby nám bylo pomoci. Svým vlastním příkladem ti ukazuje cestu k jediné pravé velikosti – být posledním, dělat vše pro to, aby druhým bylo pomoci, znamená ve skutečnosti být jako on. Chceš-li být prvním mezi všemi, vydej se jim a buď služebником všech.

Pán ti však chce na závěr své lekce ještě ukázat, na kom mu obzvláště záleží a kdo by měl být i pro tebe především středem vši pozornosti. Hleď, koho to volá k sobě: prosté a nevinné dítě. A nespokojuje se slovy, ale tiskne to malé lidské stvoření s láskou ve své náruči. Nebraň se citu a nechej se uchvátit tímto dojemným pohledem. Tímto gestem se Ježíš vyznává ze své lásky k dětské prostotě a nevinnosti, které jsou o to dražší, že jsou u dítěte tak křehké a tak zranitelné. *Moudrost šůry je především čistá, pokojná, mírná, poddajná.* Nediv se, že Pán se s tímto dítětem dokonce ztotožňuje. *Moudrost šůry je také plná milosrdenství a dobrých skutků.* Ta největší služba, kterou můžeš prokazovat druhému, je přijímat děti. *Kdo je přijme, přijímá mne, a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.* Může se hlásit k jeho učedníkům někdo, kdo by nepřijal jedno z takových dětí? A co říci o tom, kdo by mu navíc ublížil, kdo by ho nechal strádat a umírat hadem a nouzí? *Všichni ti, kteří mu ukládají o život, neberou na Boha ohled.*⁽¹⁾

Co odpovíš svému božskému Příteli? *Bože, slyš moji modlitbu, zachraň mě od všeho sobectví. Budu s radostí přinášet oběti a chválit tvé jméno!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 54; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 2,12a.17–20

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho souzením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda nalezneme ochranu, jak říká.“

2. čtení – Jak 3,16–4,3

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabíjíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

Evangelium – Mk 9,30–37

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. (Ježíš) se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebником všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

Pečovat z lásky k Bohu o nevléčitelně nemocné

15. září: svatá Kateřina Janovská

Mezi dokumenty, které nám dosud daroval Jan Pavel II., je jeden, který vyvolal velký úžas, obdiv a také povzdech: „Byl srčovaný čas!“ Mám na mysli Dopis ženám v roce 1995. V části II čteme: „V tomto širokém prostoru pro službu poznala Církev v těchto tisíciletích i přes tolik různých okolností skutečného ‚génia ženy‘, když viděla, jak z jejího lůna vycházejí ženy první velikosti, které po sobě zanechaly ve své době široké a blahodárné stopy. Mám na mysli dlouhý zástup mučednic a světců, významných mystiček... A jak nevzpomenout tolika žen, které vedeny vírou oživily iniciativy mimořádného sociálního významu zvláště ve službě těm nejchudším?“

Poslední slova jako by byla napsána právě proto, aby osvětlila život a dílo sv. Kateřiny Janovské nebo „madony Kateřinky“, jak ji s vroucím citem nazývalo její město. Byla to žena mimořádná nejen svou krásou, ale zvláště svou odvahou, kterou projevila v péči o nevléčitelně nemocné a opovrhované členy janovské společnosti. Můžeme ji označit za „svatou sociální pracovníci“ a použít tu šťastnou definici, jakou byli označeni někteří světci v Turíně v roce 1800. Kateřina byla také velkou mystičkou, obdařenou od Boha zvláštními zjeveními.

Politická a náboženská situace v Itálii na přelomu 15. a 16. století nebyla právě nejšťastnější. Z hlediska náboženského byla velice naléhavá reforma Církve, zvláště pokud jde o klérus. Papežové, kardinálové a biskupové byli spíše politici, obchodníci a podnikatelé než pastýři duší. Chystal se již nástup smršťe ve vystoupení Martina Luthera (1483–1546), který hledal reformu Církve po svém, ale místo toho hluboce zranil evropské křesťanství až k vzniku rozkolu a protestantismu. Reforma byla potřebná, to Luther vytušil správně. Také Kateřina chtěla reformu Církve, ale začala odzdola, od vlastní lásky k bližním, od modlitby a hrdinství, projeveného prací v janovské nemocnici. Byla to reforma

prováděná vlastním svěděctvím a vlastní svatostí. Bez rozkolu v Církvi.

Pověstná jsou slova Nikola Machiavelliho (1469–1527), „moudrého, chytrého“ florentského sekretáře, současníka Kateřiny, který se značnou škodolibostí (zčásti oprávněnou) napsal: „Máme tedy k církvi

a k našim kněžím první závazek: stát se bezbožní a zlí. Ale máme ještě další, větší, který je druhou pravdou naší zhouby: totiž že církev držela a drží tuto rozdělenou provincii.“ Machiavelli snil již tehdy o sjednocené a jednotné Itálii, která by již nepodléhala neomezené moci velmi mocného cizince, který byl připraven provést svou nikoliv právě zdvořilostí „návštěvu“ v Itálii.

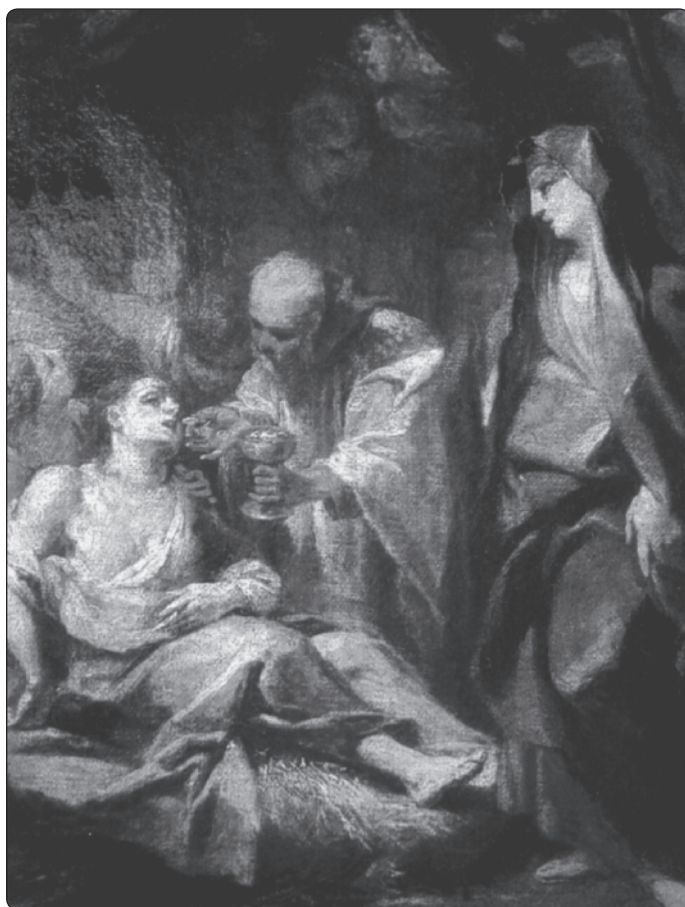
Tímto mocnářem byl Karel VIII. Přišel z Francie (1495) a smutným dědictvím po tažení jeho vojska Itálii byla kromě obvyklého drancování také tzv. „galská nemoc“ (syfilis), hrozné zlo, skutečná epidemie, která vyvolala zkázu především v těch nejchudších vrstvách, kterým se nedostávalo ošetření a péče. Umírali opuštěni na ulicích a v příkopech jako zvěř. Právě aby se postavila proti této sociální spoušti, objevila se mravní velikost a svatost sv. Kateřiny.

Kateřina Fieschi, nešťastně vdaná za Giuliana Adorna

Kateřina se narodila v Janově v r. 1448 ve vznešené rodině Fieschi. Již jako dítě pociťovala silnou náklonnost k modlitbě. Kateřina byla nápadná svým půvabem, ale byla také inteligentní a pevného charakteru, velice citlivá a vnímavá. Protože pocházela ze vznešené rodiny, měla přístup k literatuře, ale humanismus ji nelákal. Spíše než lásku ke klasikům vnímala přitažlivost mystiků. Ve třinácti se rozhodla vstoupit do kláštera a stát se augustiniánkou. Ale její věk a nesouhlas rodiny a rodičů tomu zabránily. Měli totiž s krásnou Kateřinou jiné plány. Nacházíme ji tak u nesprávného začátku. „V životě kontemplativních světců se setkáváme s nesprávnými začátky, pro nás zcela nepochopitelnými. Váhají, balancují, postupují a vracejí se zpět, mění cesty. Zdá se, že ztrácejí čas. Nevyzpytatelné cesty, které je přitahují, jako by byly nekonečně dlouhé. Je tedy zapotřebí, aby Duch, který je vede, jim neoznačil ihned cestu krátkou a přímou, nýbrž oklikami? Proč? Je to otázka bez odpovědi“ (Ernest Hello). Alespoň zde na zemi, s naší aristotelskou logikou. Uvidíme později.

Kateřina byla přinucena říct osudné ano v roce 1463, kdy jí bylo 16 let. Bylo to manželství evidentně „politické“, které mělo zahojit rodinné zájmy Fieschiů a Adornů. Na vůli a štěstí dívky se přitom vůbec nemyslelo. Manžel, jistý Giuliano, byl násilný a brutální člověk, který rozhazoval peníze bez zábran a bez pravidel. Pokud stačily. Nebyl to kníže pro Kateřinu. A co víc, své manželce nevěnoval žádnou pozornost a nebral na ni žádné ohledy, i když byla mladá a krásná. Bylo to pro ni 5 let skutečného utrpení, které prožila v opuštěnosti a samotě uvnitř krásného, velkého a bohatého domu.

Po těchto letech na radu některých přítelkyň i Kateřina

Svatá Kateřina Janovská pomáhá při zaopatřování nemocných; tato její služba trvala více než třicet let

ochutnala něco ze „světského“ života v Janově. Její životopisec napsal: „Věnovala se světským věcem, jako to dělaly ostatní ženy, ovšem nikoliv hříšným.“ Ale ona rozhodně nebyla jako ty druhé a v hloubi srdce ani nechtěla být. Až došlo k úplnému obrácení 22. března 1463 před ukřižovaným Kristem. Kateřina pochopila v jediném okamžiku, že Bůh je láska a že tato láska se plně projevila v Kristu, zvláště v jeho utrpení a smrti. Kateřina měla tehdy jednu ze svých extází či mystických vytržení, které se pak opakovaly i nadále. Prvním plodem tohoto obrácení bylo i obrácení Giuliana. Společně po vzájemné dohodě opustili svůj velký dům a odebrali se do jiného, velice prostého vedle nemocnice v Pammato-ne. A stále spolu dali se do služeb nemocným. Tato činnost trvala více než třicet let. Kateřina byla také jmenována ředitelkou nemocnice a spravovala ji nejen se vzletem lásky, ale také s velkou a účinnou inteligencí. Dnes bychom řekli, že to byla vysoce inteligentní manažerka, byla to však také mystická žena a tato skutečnost jí byla stravou v každodenní tvrdé skutečnosti lidské bídy oněch ubožáků. Zvláště příkladná byla její odvážná péče při ošetřování nemocných morem v roce 1493.

Tento fakt přivedl k úzasu samotného Luthera. Velice se divil tomu, že „do nemocnic přibíhají nejvznešenější ženy, celé zahalené. Slouží zde ubožákům několik dnů zcela nepoznané a pak se vracejí domů.“ Dnes bychom řekli, že dělaly dobrovolnou službu z lásky k Bohu a k lidem. Také to byl příspěvek na znovuoživení křesťanského života.

Byl tu ještě další důležitý příspěvek k této vnitřní reformě Církve zdola a zcela ve smyslu evangelia. Z jejího podnětu založil laik Ettore Vernazza, notář a humanista, Bratrstvo Boží lásky, složené z kleriků i laiků, kteří se sdružili k jedinému cí-

Extáze svaté Kateřiny Janovské

li, totiž aby žili podle Boží lásky a dali ji poznat v každodenním svědectví zvláště službou ubohým a nemocným. Toto sdružení posloužilo jako vzor pro další, která následovala. Hrdinný život bezvýhradné služby, jaký vedla Kateřina, nezůstal nezapomenut. Mnoho dalších osob, stržených jejím příkladem, si vyžáda-

li duchovní vedení, aby kráčely po cestách Páně. A tak na duchovních setkáních v Pammato-ne rozdávala Kateřina v duchovních instrukcích to, co vedlo její srdce a její jednání: lásku k Bohu. Své mystické zkušenosti převáděla, jak jen mohla, do slov, která byla duchovní oporou pro druhé.

MISIONÁŘKY BLÍŽENSKÉ LÁSKY NEMAJÍ PROBLÉM S DOROSTEM

Po smrti matky Terezy, která bude 16. října prohlášena blahoslavenou, prožívá její řád neobyčejný rozkvět. Podle sestry Nirmaly Joshi je to dílo Boží milosti a přímluvy matky Terezy.

Když malka Tereza v roce 1997 zemřela, měl řád 456 domů ve 101 zemích. V letošním roce disponuje řád 710 domy ve 132 zemích. Podle papežské ročenky má řád 4690 řeholních sester.

SLOVENSKO

Slovenští biskupové a křesťanští politikové jsou znepokojeni proticírkevní agitací, která v zemi začala v souvislosti s návštěvou Jana Pavla II. Předmětem sporu je státní příspěvek ve výši 1,9 mil € na tuto návštěvu. Arcibiskup Sokol hovoří v souvislosti s negativními emocemi, vyvolávanými sdělovacími prostředky, o spiknutí proti Církvi. Liberální politikové se obávají, že návštěva ovlivní hlasování o zákonech týkajících se potratů a katolické školní výchovy.

Kath-net

Její duchovní nauka se nám zachovala ve dvou dílech. Jsou to *Duchovní dialog*, jakýsi druh autobiografie, která popisuje její vlastní duchovní cestu, a *Traktát o očištcích*. Zde hovoří prostým jazykem o strašné tíži utrpení duší, které se očišťují a připravují na setkání s Bohem. Je to právě láska k Bohu, která udržuje tyto duše, a jistota, že ho uvidí, která jim pomáhá snášet bolesti. Je to dílo hutné teologie, které studují a obdivují specialisté tohoto oboru. Toto dílo jí vysloužilo titul Učitelka očištěných.

Do základů své duchovní nauky klade Kateřina boj proti sebelásce. Boha je třeba milovat pro něho samého, nikoliv pro jeho dary a milosti. Cílem duchovního života je právě dospět k lásce k Bohu – z lásky k Bohu. Nevyhnutelnou podmínkou je proto skoncovat se sebeláskou, která je pro Kateřinu zcela antikristovská a antibožská, protože se zahnížďuje v srdci a v myslí člověka, stává se skutečným motorem vlastního myšlení a jednání a zcela vylučuje Boha z vlastního horizontu vůdcích a rozhodujících hodnot. Může dojít k úplnému oslepení duše tím, že navodí „velkou temnotu mezi Bohem a námi“. K očištění od našeho já, které se příliš rozrostlo na úkor Boha, slouží utrpení, která Bůh sesílá na nás v tomto životě a v očištcích. A Kateřina měla utrpení velmi mnoho. Její já bylo zcela očištěno v dokonalé a úplné lásce k Bohu skrze ty nejpokornější služby nemocným.

Na konci života byla Kateřina zachváčena tajemnou nemocí, kterou tehdejší věda nedokázala rozpoznat. Zůstala stále klidná, zcela odevzdaná do rukou Božích. Ze smrti samé neměla strach. A smrt, „sladká a příjemná... a krásná“, se dostavila 15. září 1510. Kateřina měla 63 let. Za svatou byla prohlášena r. 1773. A ihned se také stala patronkou a ochránkyní Janova.

*Z Maria Ausiliatrice 8/2002
přeložil -lš-*

Rok svatého růžence před závěrem

Ani jsme se nenadáli, a již se blíží 6. říjen 2003, kdy končí Rok růžence, vyhlášený loni Janem Pavlem II. To však nebude pro nás znamenat, že bychom růženec měli odložit pro nějakou další příležitost. Pokud nebyl naším trvalým průvodcem dříve, stal se nám růženec v tomto mariánském roce každodenní potřebou duše a cítíme nezbytnost stále více prohlubovat praxi této pobožnosti k užtku svému i celé Církve a světa. Zrekapitulujme si proto ještě jednou, jaký je opravdový duchovní smysl růžence, neboť růženec je něco víc než jen modlitba nebo pobožnost. Je to přímo škola života, životní způsob.

Je obtížné vstoupit do logiky modlitby růžence, aniž bychom nejdříve uvažovali o ústředním postavení Krista v Církvi. Proč? Protože jak říká sv. Terezie z Avily, modlitba není technika sblížení, nýbrž je to přímo setkání s Bohem a rozmluva s ním. Něco takového není

I Maria musela vše pochopit, prošla cestou věrnosti a vyjádřila svou vůli splynout s Boží vůlí v hlubokém a úplném sebeodevzdání. Ona měla evidentní zvláštní roli a přijala od Boha specifické dary, aby mohla splnit roli Matky Boží a Matky Církve. Ona také prožívala

ti i my docházíme k pochopení, jaká je Boží vůle a jaké je povolání, které pro nás připravil.

Jsem služebnice Páně

Mnoho se diskutovalo na téma, jak uslyšet Boží volání, zvláště osobní povolání. Někteří tvrdí, že dnes není možné slyšet Boží hlas, protože je příliš mnoho podmínek, které obklopují subjekt a nutí ho k různým rozhodnutím. Ve skutečnosti mnoho hlasů současné doby proto tak zesiluje svou naléhavost, protože byla ze života takřka vyloučena modlitba, svátostný život a láska k bližním.

V modlitbě růžence se prezentace jednotlivých tajemství Kristova života soustřeďuje na Slovo a jeho přímá setkání s Otcem. Maria otevírá svou duši Pánu zvláště skrze zkušenost zvěstování. Její „zde jsem“ je nevinnost, velkodušnost a otevřenost bez výhrad a bez podmínek. Ale její „zde jsem“ se projevuje také v tom, jak se spěšně vypraví za Alžbětou. Tak vidíme, že cesta Mariiny víry je cesta služby. V ní odhaluje a uskutečňuje své povolání jako nezbytnou podmínku se srdcem velkodušným

a otevřeným a staví tak do centra svého jednání nikoliv vlastní sebeuskutečnění, ale štěstí těch druhých.

V modlitbě růžence se projevuje vůle prosebníka

Následovat Marii, žít jako Maria znamená tedy ustavičně obnovovat před Bohem svou připravenost a vůli spolupracovat na díle spásy. Věřící se modlí, protože chce aktivně působit v Církvi. Protože je v Církvi, kde nachází Marii. Protože je v této Církvi, která roste ve víře, naději a lásce.

To všechno má své důsledky: je třeba překonávat náboženskou neznalost, obyčej, které si vynalezl lidský strach, své lpění na tom, co nepřináší spásu. Je třeba se odloučit od falešných proroků, od pseudokultury smrti.

Maria vychází ze svého obydlí a jde za Alžbětou, ale tím „opouští“ také vlastní jistoty, klidný život ve vlastní obci, místní zájmy, okruh definitivních přátel. Maria „vychází“, protože pro ni začala hodina sebeobětování. Procházet s ní událostmi spásy znamená uvést svou vůli do souladu s její, s ní, která byla první učednicí Páně. Proto když rozjímáme v růženci, můžeme srovnat svou vůli s vůlí Boží, kterou má s námi, podle Mariina příkladu.

Existuje modlitba bez sebeobětování?

Když potřebujeme nějakou přízeň, neobětujeme se někomu, nýbrž odporučíme. V sebeodevzdání je zahrnuta celá osoba, která se světuje do rukou toho druhého. V doporučení naopak je jen spojení, které trvá, dokud trvá potřebná a strategická známost. Zasvěcení nebo sebeodevzdání je naopak úplným společenstvím života v ustavičném objevování Boha, který obnovuje všechny věci. Maria nás učí právě tomuto zasvěcení, protože v každém tajemství spásy ona je vždy tou, která se zcela odevdala Bohu. Proto celá modlitba růžence má svůj smysl právě

možno improvizovat. Je třeba se nejen disponovat a usebrat, ale je také nevyhnutelné zamyslet se nad významem Boží přítomnosti.

Když v tichosti rozmlouváme v modlitbě, máme v úmyslu podpořit a prožívat setkání s Bohem bez formalismů a bez strnulých schémat. Chceme-li se setkat s Bohem, je to především věc důvěry, přátelství a sebeodevzdání.

Setkání s Kristem v růženci

Může růženec vést k setkání s Kristem? Zajisté, protože je to rozjímání o tajemstvích vykoupění, protože vede k pozdvižení mysli k tomu, co je nadpřemské, a protože přiblížit se k Marii znamená ve skutečnosti vstoupit do dynamického pole spásy přímo v dějinné lekci vtělení.

první okamžiky rodící se Církve. Tato zvláštní mateřská funkce obdivuhodně napomáhá věřícímu, aby její model následoval v rámci vlastního povolání.

Tak jako Maria

Mariánský model není nějaké ztuhlé pravidlo, které umrtvuje osobní originalitu. Je to životní příběh. V určitém smyslu Marii „objevujeme“ v jejím zvláštním povolání, protože sám Pán nám usnadňuje četbu Mariiny skutečnosti, a to skrze slova archanděla Gabriela. Kdybychom neměli tuto vstupní informaci, těžko bychom mohli rozluštit Mariin život. V těchto slovech objevujeme, že Maria žije život obětovaný Bohu a ona předkládá toto sebeobětování jako vzor každému z nás, abychom byli další živou obětí Bohu. Jedině v této souvislosti obě-

v jasném vědomí úplného sebeodevzdání.

Žít v rodící se Církvi

Maria následuje svého Syna až na Kalvárii. Má ve svém srdci plnou účast na jeho utrpení, agónii a smrti. Spoluúčastní se toho tak, jak to může udělat jen matka, a to až do oné jedinečné hodiny, ve které jí Ježíš ukazuje, že zvítězil nad smrtí, a tak vykoupil lidstvo. A právě od toho okamžiku se naše Matka stává opět naší učitelkou.

Ona se stala Matkou Boží, ale byla také učednicí svého Syna a nyní, když se rodí Církve, je současně svědkem i Matkou každému, kdo je Božím dítětem. Stává se tedy znamením společenství a podnětem k dokonalé jednotě.

Mariina přítomnost ve Večeradle ve společenství apoštolů je znamením věrohodnosti, respektu a otevřené pomoci. Je znamením věrohodnosti, protože svou přítomností potvrzuje, že toto společenství, shromážděné na tomto místě a navštívené Duchem Svatým, je skutečně Kristova Církve. Ona je Matkou, která potvrzuje, že ten Duch, kterého učedníci přijímají, je Duch jejího Syna. Je to svědectví jedinečné a privilegované. Jedinečné, protože jen ona je Matkou, která zná Ducha i Syna, a privilegované, protože ona se stala Matkou Boží právě proto, aby mohla plnit tuto úlohu.

Konečně, ona je znamením respektu, protože její postavení není dominantní, nýbrž je to její přítomnost po boku jejích dětí, které doporučuje svému Synu.

Je znamením pomoci, protože ten, kdo chce pomáhat, se nevzdaluje z místa každodenní oběti. Maria si zvolila, že zůstane v Jeruzalémě, protože rodící se Církve potřebuje Matku.

V této souvislosti může někdo říct: V jakém smyslu může být Maria naším vzorem pro každodenní život? Jak ji můžeme následovat v této její přítomnosti při zrození Církve?

Odpověď spočívá v tajemství Krista. Kristus založil jedinou svou Církve a tato historická událost se nemůže opakovat. Ale je také pravdou, že Církve ve své dynamice je zdrojem trvalého zrození: zrození pro milost, pro povolání, zrození pro lásku, pro hrdinství, pro život věčný. Z tohoto zřetelů můžeme říci, že každé Boží dítě následuje Marii a žije jako Maria tím, že se otevírá těmto zrozením a vytváří tak prostor pro Boží milost a Boží život.

Jsme všichni povolání, abychom se znovu zrodili v milosti, aby se každá rodina znovu zrodila ve víře a v lásce, aby se každá místní církev zrodila pro svědectví a věnost svému Pánu. Je-li toto všechno obsahem naší modlitby růžence, nemůže to být jen mechanické monotónní opakování neživotných slov, ale živé setkání s Bohem skrze jeho Matku Marii, které vede k opravdovému životu v Bohu.

*Z Maria Auxiliatrice 6/2003
přeložil -lš-*

PORNOSERVERY DO ŠKOL?

Alarmující zjištění, že školní počítače slouží k prohlížení pornografie, nechává ministerstvo školství kupodivu klidným. A mohlo jít jen o pár řádek, jimiž by informovalo ředitele škol, jak se s tímto nedopatřením vypořádat. Neboť nejde o nic jiného, nežli o trapné pochybení úředníků, kteří projekt Internet do škol zajišťovali.

To, že se každý žáček ve školní škamně může připojit na kterýkoliv ze stovek erotických serverů, mohlo být jasné i úřednímu šimlu. Ten ovšem na zjištění průzkumu, že jeden z největších erotických serverů za 14 dnů prohlíželo 121 uživatelů školních počítačů, zařehal po svém: nemá prý cenu něco centrálně zakazovat, ať se s tím vypořádají školy.

Školy jsou zase zděšené, že jim tohle kukaččí erotické vejce snesl do hnízda jejich nejvyšší orgán. Nechtějí ale ministerské pány rozzlobit, protože se jedná i o platy, takže míček hrají na generálního dodavatele. A ten je neprůstřelný: zamezit vyhledání pornografických stránek podle smlouvy s ministerstvem nesmí!

Internet do škol měl přinést dětem především moderní poznatky ze světa vědy a techniky. Šíření pornografie mezi mládeží do 18 let je trestné. Spáchá-li někdo tento trestný čin veřejně přístupnou počítačovou sítí, může být potrestán až tříletým odnětím svobody. Zdá se, že jediný, kdo si to uvědomil, byl provozovatel sledované stránky, když sám zamezil přístup uživatelům počítačů z projektu Internet do škol. Kdo ale ochrání žáky před stovkami jiných pornoserverů? Neudělá-li to školský resort, budou se do toho muset vložit rodiče a státní zastupitelství. To bude opravdu skvělá vizitka naší osvěty!

*Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL*

Fratel Cosimo - plody jeho působení

Pod titulem Fratel Cosimo, nástroj Boží lásky, jsme uveřejnili v čísle 20. a 21. zprávu, ve které nám P. René Laurentin představil charismatickou postavu z jižní Itálie. Církev se k dění ve Scogliu ještě nevyjádřila, ale místní biskup je tomu nadále příznivě nakloněn. Během rozhovoru ukázal omilostněný bratr na zrající pomeranče. Všechno záleží na ovoci. V tom jsou oba s biskupem zajedno.

Důležitá jsou proto obrácení a uzdravení, ke kterým na tomto místě dochází. Ze zprávy Dr. R. Laurentina jsme vybrali dva působivé příklady.

Harmonický rozvoj na omilostněném místě

Mimořádné působení fratele Cosima přitahuje stále více návštěvníků. Mnozí z nich zde osobně prožili nebo viděli obrácení a uzdravení. Proudí poutníků vzhledem k četným vyslyšením jsou stále hojnější. Neexistuje ještě plánovací organizační aparát, ale všechno vyrůstá samo sebou a nevzniká zde žádná anarchie. Fratel Cosimo jako dobrý hospodář také ví, jak je třeba pečovat o Boží milost, kterou vidí spontánně rozkvétat u návštěvníků. Ví, jaké prosté pokyny musí dát řemeslníkům a architektům, když příliv poutníků vyžaduje jeho přítomnost. Také biskup jako dobrý pastýř pečuje o tyto květy, které přinášejí pozoruhodné ovoce. Kardinál Seper ho v tom povzbuzuje a dává mu vhodná kritéria. Je zde možno pozorovat skutečně harmonický rozvoj.

Fratel Cosimo - muž modlitby

Není známo, jak by měl být fratel Cosimo charakterizován. Jeho pokorná prostota, jeho takřka průzračnost činí každou definici zbytečnou, tak jasná je jeho prostota. Vyzařuje z něho intimní spojení s Kristem a s Pannou Marií: to mu dává jeho identifikaci. Ve svém věku přes 50 let vypadá více sešlý než před několika lety.

Mnoho se modlí: jeden růženec ráno, druhý večer. Je ustavičně ponořený do rozjímání.

Chápu jeho ustavičnou přítomnost v jeho vnitřní modlitbě.

Při prvním setkání jsem poněkud znejistěl vzhledem k tomu, jak byl skoupý na slovo. Byl s katalogem mých otázek velmi rychle hotový. Vizionáři bývají často upovídání, ustavičně zaplavují lidi spoustou slov. Fratel Cosimo přitom nepůsobí uzavřeně, ani se nechová vyhýbavě. To, co z něho vyzařuje, je jeho ustavičná modlitba. Boží přítomnost udržuje život a modlitbu pospolu, nikoliv bez úsilí, aby byly uchráněny před roztržitostí, která i na něho doléhá. Fratel Cosimo se podobá klidnému a pokojnému pramenu,

srovnatelnému s tím, který byl nalezen na poutním místě. Vyzařuje klid a důvěru a je jakoby pasivní, ale jeho pozorná paměť vnímá mnoho věcí. Jako historik jsem se ho ptal na různá životní data, na která si nemohl vzpomenout. Poskytl mi je, když jsem se sem opět vrátil. Při výstavbě poutního místa uplatňuje všechnu svou inteligenci. Uskutečňuje pomalu, ale vytrvale úkol, který obdržel při druhém zjevení: Pán si chce z tebe udělat nástroj své lásky ke spáse duší. Neschází mu vnitřní vroucnost, právě naopak, ale tento vnitřní oheň se objevuje jen tam, kde je to smysluplné a důležité pro naplnění jeho poslání. Pak z jeho nitra vycházejí silná a vroucí slova.

Protivenství a pokušení

Panna Maria mu řekla: Budu s tebou, ale strádání a pokušení nebudou scházet.

Aniž bych věděl o této výpovědi, vytušil jsem ji. Proto jsem se zeptal, tak jako to chci vědět u jiných vizionářů, a to i přes zjevnou radost, v jaké žije s Bohem: „Nemáte problémy s ďáblem?“

Přisvědčil s důrazem, aniž by o tom chtěl něco vyprávět. Nechtěl jsem být dotěrný a dále jsem se ho neptal. Zmínil jsem o tom znovu v autě advokáta Zappavignioho, který mě vezl zpět k biskupovi. Odpovědi přišly rychle, přesně a někdy dosti obsírně.

Fratel Cosimo prožil mnoho těžkostí a protivenství.

Ze strany lidí: od hříšníků, kteří se zpěchovali, ale také od těch, kteří zpochybňovali věrohodnost jeho setkání a jeho poslání.

Ze strany ďábla: pokušení a týrání, které připisuje svému nejnebezpečnějšímu protivníkovi. Když pokušitel na začátku neuspěl, stáhl se zpět a čekal na příhodnější dobu. Byla to hodina utrpení Páně. V oné poslední zkoušce v následování Krista zakoušel fratel Cosimo fyzická pokušení a útoky, ale také opuštěnost a temnoty. Musel přijímat i fyzické rány, především tehdy, když jeho působení přinášelo velké ovoce. Platí tak svým způsobem za účet, ale to mu nevadí, aby se zcela odevzdal Bohu a jeho působení. Když se mu zdá, že ho Bůh opustil, odevzdává se mu v této temnotě ještě usilovněji. Je více veden, než že sám vede, a když vede, je to Bůh, kdo ho vede.

Zřídka kdy jsem viděl takové sebezřeknutí a takovou nadpřirozenou schopnost přijímat Boží vedení. A není přitom pasivní, ale aktivní.

Chceš mi pomáhat nést kříž?

Zakouší utrpení pašijí, zvláště ve čtvrtek a v pátek, v postní době ještě silněji, a následuje v tom sv. Františka z Assisi. Prožívá těžká tělesná utrpení jako Kristus. Cítí průběh jeho utrpení a je vtažen do rozervanosti ve smrti. Prožívá toto utrpení vnitřně, ale v pokoji a v lásce, bez vnějšího krvácení. Pán ho prosil, aby denně nesl kříž a výslovně se ho zeptal: Chceš mi pomáhat nést kříž?

Fratel Cosimo během rozhovoru ukázal na zrající pomeranče. Všechno záleží na ovoci... (Zleva: biskup v Locri Mons. Giancarlo Maria Bregantini a Dr. Laurentin)

Uvědomuji si přitom, kolik mně známých duší se takto dobrovolně a v tichosti obětuje. Pán prosil také Yvonne Beauvaisovou, když byla 5. července na počátku svého mystického života a když jí ukázal kříž: *Chceš ho nést?* Ona ho přijala. Měla krácející stigmata. Napsal jsem o tom podrobnou monografii.

Toto srovnávací přiblížení na mě silně zapůsobilo i přes všechny odlišnosti. Kříž není pro fratela Cosima ani tak formální úkol, jako spíše každodenní výkupné za účinek milostí, jejichž je nástrojem.

Plody

Komunita fratela Cosima vydala zatím deset publikací. Jsou to spontánní zprávy o plodech zjevení a o poutní činnosti, především o obrácení a uzdraveních.

Rekl jsem bratru Cosimovi, že nebudu mít dostatek místa, abych mohl všechno vyprávět. Je to dnes již 12000 písemných svědectví, i od lékařů, z toho 8000 dokumentovaných uzdravení a obrázení.

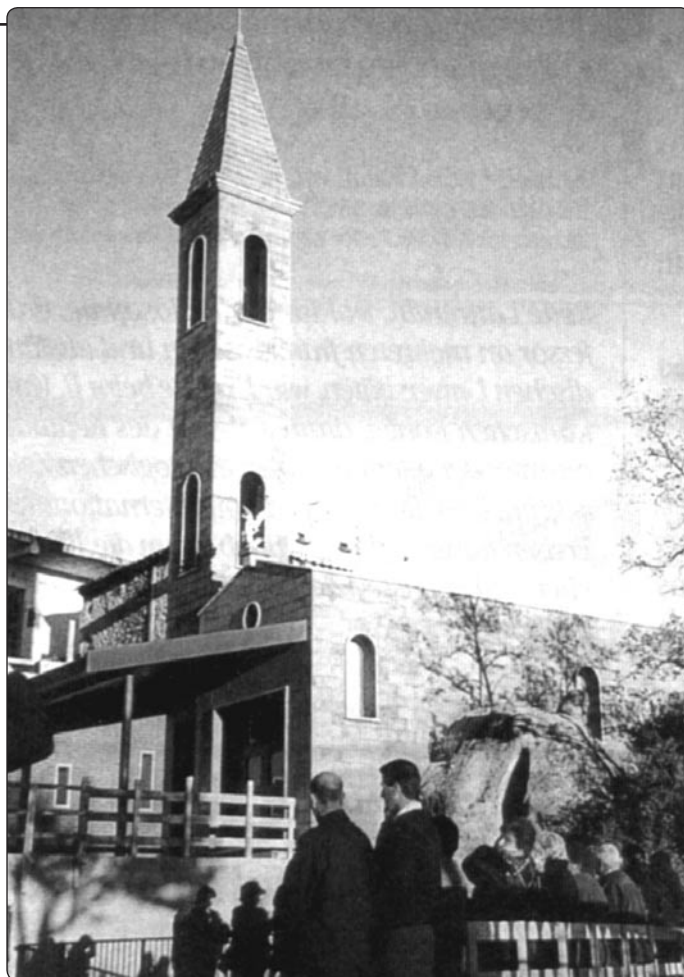
Na své rozpaky jsem dostal tuto odpověď, křišťálově jasnou: „Ukažte prostě jedno obrázení a jedno uzdravení.“

Z „militantní“ komunistky „militatní“ křesťanka

Obrázená je zde vedle mě. Jmenuje se Ima a má 43 let. Všiml jsem si jí, této mladé novinářky a členky komunity. Vystudovala univerzitu, ale zachovala si prostotu. Vůbec se neodlišuje od zdejších lidí, kde se stýkají všechny sociální a kulturní úrovně bez rozdílů jako rovnocenné, tak jak ve všech opravdových společenstvích. Její svědectví je krátké, jednoduché a bez příkras.

„Byla jsem ateistka,“ začala.

„Ale jaká ateistka! Byla jsem komunistka, vzdělaná v dialektickém materialismu. Po čtyřletém studiu sociálních věd na univerzitě jsem se angažovala ve straně. Byla jsem regionální

Scoglio přitahuje stále více návštěvníků

vedoucí v Reggio di Calabria. Sbírala jsem podpisy pro potraty a rozvody. Byla jsem motivovaná bojovnicí, ale současně nešťastnou. Budila jsem silný dojem, bylo to zamýšlené, ale současně jsem měla pokusné spáchat sebevraždu. Nechtěla jsem sice vyskočit z okna, ale kouřila jsem denně tři balíčky cigaret, abych překonala svou úzkost. Pokládala jsem to za pomalou sebevraždu. Bydlela jsem v Pacanici. Potkala jsem zde fratela Cosima v neděli, když šel na mši. Pozval mě, abych ho na výšině navštívila, ale neměla jsem k tomu chuť. Nakonec jsem tam přece jen zašla, snad ze zvědavosti, a rychle se všechno zcela otočilo. Dnes jsem jednou ze 60 členů komunity. Jsem šťastná.“

Po celé dva dny, kdy jsem byl ve Scogliu, jsme byli stále v kontaktu. Poznal jsem inteligenci a naprostou integraci této kdysi militantní komunistky v jejím nynějším zcela opačném prostředí. Poznamenala k tomu:

„Před obrázením jsem byla zamilovaná do jiného militantního vedoucího strany. Po mém obrázení jsem chtěla tento vztah ukončit. Postačil mi Pán. Ale on mě miloval i přes můj obrat a byl ochoten mě přijmout takovou, jaká jsem nyní. Nepřestala jsem ho milovat. Souhlasil s církevním sňatkem a nyní žijeme v dobrém porozumění.“

„Ale jak vnímá váš manžel toto místo a fratela Cosima? Neproklíná ho, že vás odlákal?“

„Nikdy. Někdy sem zajde se mnou.“

„Co si tom myslí?“

„Je otevřený tomuto odlišnému svědectví, ale nemění to jeho přesvědčení. Respektuje me se.“

Do strany už Ima nepatří. Stala se novinářkou s celou dynamikou a věcností. Ale její angažovanost patří na prvním místě nyní zcela hnutí milosti a obrázením na pahorku.

Saša Fopp, mladý švýcarský právník, podal v časopise

Stella Maris svědectví o svém uzdravení po těžkém úrazu v jednom fit-centru (fraktura bederního článku - lékaři byli zcela bezradní) a o svém obrázení. Uvádí další případy: Tricetiletá ateistka podává svědectví před svým vstupem na Karmel; kněží a biskupové podávají svědectví, že u fratela Cosima našli duchovní uzdravení a to jim umožnilo dát se s novým elánem do plnění svých úkolů. Jeden z nich byl vůči Cosimovi velmi nepřátelsky naladěný, nyní musel přijít, aby mu poděkoval za své uzdravení. Fratel Cosimo poznal jeho nemoc na dálku. Fopp mluví také o lidech, kteří zde získali milost vnitřní duchovní autonomie a odhalili mystický smysl utrpení ve svém životě. Na mnoha místech vznikly modlitební skupiny Panny Marie ze Scoglia.

Nevysvětlitelné uzdravení

Nejpozoruhodnější uzdravení představuje případ Rity Tassonové. Bydlí v horách Aspromonte, horském hřebenu za Placanicou. Narodila se 18. listopadu 1946 a je matkou čtyř dětí: Asunty, Řehoře, Kateřiny a Rafaela. Krátce před 30. narozeninami onemocněla. Bylo to v roce 1979 a od té doby byla upoutána na lůžko. V roce 1979 lékaři vynesli diagnózu: osteomyelitis. Propukl navíc zhoubný nádor kostí. Od roku 1980 brala utišující léky proti nesnesitelné bolesti: talwi-tab a pak i morfium. V roce 1981 slyšel její manžel o fratelu Cosimovi. Vypravil se za ním, svěřil se mu se svou zoufalou situací a dostal tuto odpověď: „Vaše žena již lidskými prostředky nemůže ničeho dosáhnout. Jen Ježíšův zázrak ji může uzdravit. Je třeba se modlit. Jestliže máte víru, uzdraví se“ (Rita e Michele Tassone, Testimoianza di fede, s. 14n).

Od té doby manžel Rity chodil každou středu a sobotu na Scoglio a předal fratelu Cosimovi Ritinu fotografii. V roce 1982

se mu podařilo dovést svou ženu k bratru Cosimovi. Od té doby ji vozil pravidelně křivolakými, špatně udržovanými cestami pohorí Aspromonte na Scoglio. Pro tyto obtížné cesty vybavil svůj vůz polštáři, aby byly pro Ritu o něco snesitelnější.

V dubnu 1988 byl již Michal zcela vyčerpán svým obětavým životem. Potkal jinou ženu, která ho začala utěšovat, ale byla to také svůdkyně. Úplně ho pobláznila. Bylo to pro něho jako sen. I když se již chystal k rozvodu, chodil dále na Scoglio. Ve své tísní prosil Cosima o požehnání. Ten mu odpověděl: „Nezasluhujete žádné požehnání. Ženy, která zaujala místo ve vašem srdci, musíte zanechat. Je to satan, který vás chytil na stříbrnou návnadu. Ona zničí vás a vaši rodinu a vaše ubohá žena ponese z toho následky. Všechna ta léta, co jste ji vozil na Scoglio, jsou teď k ničemu: nebudete uzdravena.“

Michal věděl, že všechna slova, která dosud fratel Cosimo pronesl, byla ryzí pravda. Najednou mu bylo vše jasné. Prosil naléhavě fratela Cosima, aby se za něho modlil, protože jen tak může být osvobozen.

On odpověděl: „Modlete se za sebe také vy. Musíme k tomu přispět, jinak nevyjdete z těžkostí.“

Odloučení od oné ženy bylo obtížné, bouřlivé a drásající. „Ještě týž večer jsem se přiznal Ritě ke svému stavu. Ona něco tušila a řekla mi, že prosí Ježíše a Marii, aby mi pomohli dostat se z tohoto zoufalého postavení.“

Příští den vyslovila Rita přání poznat tuto ženu a prosila svého muže, aby ji přivedl. Po výměně slov o mravních zásadách, při kterých její sokyně sebevědomě hovořila o své lásce, vzala Rita svěcenou vodu a pokropila ji s ní. „Účinek byl nepopsatelný,“ vyprávěl Michal. Žena upadla do transu a zdálo se že se zcela pomínula. (Později nad ní jeden kartuzián provedl

exorcismus a vše bylo opět normální.)

Cesty na Scoglio byly stále obtížnější, mimo to došlo k zajímavým poruchám. Auto vždy na jednom místě vypovědělo službu a nechtělo ani o krok dále. Fratel Cosimo poradil: „Když se to stane, pomodlete se s velkou vírou tuto modlitbu: ‚Boží moc ať zůstane vždy se mnou.‘“

Jeho rada byla účinná. Ale Ritin stav se stále více zhoršoval. Michal byl přesvědčen, že cestou na Scoglio zemře. Ale ona by byla raději zemřela na Scogliu než někde jinde.

V červenci 1988 se znovu vrátila k fratelu Cosimovi a ten ji vyzval, aby se modlila za své vlastní uzdravení. Ona se totiž stále modlila výhradně za druhé: „Ježíš chce vaše uzdravení, aby se k němu vrátilo mnoho zatvrzelých srdcí. Když to přijmete, dojde k velkému boji mezi Ježíšem a satanem, ale nakonec zvítězíme. Satan vás bude silně utiskovat. Modlete se a zachovejte si svou silnou víru!“ (Tamt. s. 18)

Od té doby se zdálo, že jejich dům je jako začarovaný. Slyšeli rámus ve skříních v ložnici a na balkoně, elektrické blesky na obrazovce, silný hukot v celém domě jako při vlnobití. To trvalo až do 13. srpna.

Dne 8. srpna se Ritě vedlo velmi špatně. Zavolali místního faráře Dona Vincence Maiola. Ten přinesl Eucharistii. Zjistil, že si na Ritu zasedl ďábel. Nemohla vůbec promluvit, ale tiskla na hrudi svůj kříž. Svaté přijímání jí vrátilo sílu, aby mohla promluvit a modlit se. Prosila za hříšníky na celém světě a vůbec nemyslela na své bolesti. Dívala se na obraz Panny Marie na stěně a spatřila, že obraz se k ní přibližuje a říká: „Jsem s tebou, nedej se odradit“ (s. 42).

Dne 13. srpna byl její stav kritický. Již tři dny nic nejedla. Jen Eucharistie ji udržovala při síle. Chvillemi se nemohla nadechnout, jako by ji někdo

rdousil. Prosila, aby mohla k fratelu Cosimovi, aby se za ni modlil. „To je v tomto stavu nemožné,“ soudil Michal. „Musím tam jít, ať to stojí, co to stojí.“ Michal se převlékl a připravil auto. Dvě její děti ji odnesly k autu. „Ty tam chceš zemřít?“ „Ano, cítím, že mě Madona volá. Musím na Scoglio.“ Během jízdy plakala a křičela bolestí. „Vrátíme se,“ navrhoval Michal. „Jed' a o nic se nestarej.“

Když tam v 17 hodin dorazili, měl fratel Cosimo právě za sebou setkání se stovkou poutníků toho dne. Přinesli Ritu ke skále zjevení. Plakala a od bolesti tiskla zuby, ale stále se modlila z celého srdce. Michal dále vypravuje: „Na konci modlitby Rita řekla radostně: ‚Podívejte se, Madona!‘ A ukazovala rukou na nebe.“

Díval sem se, ale neviděl jsem nic, jen jasné nebe. ‚Kde ji vidíš?‘ ‚Podívej se na hvězdy, které jí padají z rukou. Ty to nechceš vidět! Přiveď děti.‘ Nic jsem neviděl. Zavolal jsem Josefa Fazzalariho: ‚Podívej se, ty máš větší víru. Vidíš něco?‘ Ale Josef neviděl nic.“ Šli oba za fratelem Cosimem. „Pojďte sem, Rita tvrdí, že vidí Madonu, které rozsévá miliony hvězd.“ Fratel Cosimo postoupil o několik schodů, podíval se k nebi a řekl mi:

„Ano, opravdu tam je.“

Mezitím odnesli Ritu do prostoru vedle kaple. Michal líčil tento rozhovor:

„Proč jste mě chtěla vidět?“, zeptal se Cosimo. „Abych se, pokud možno, mohla vrátit na vlastních nohou domů.“

„Věříte, že to Ježíš může udělat?“

„Ano, jen Ježíš to může udělat.“

„Uvidíme tedy, zda je vaše víra opravdu dosti silná. Je-li tak silná, jak říkáte, možná, že vás Ježíš vyslyší.“

Kolem Rity se tlačilo 13 osob, které tam byly 13. srpna přítomny. Michal dal pokyn svému synu Řehoři, aby střežil

vchod a zabránil vyrušování. Přítomní dosvědčili, že fratel Cosimo byl v tu chvíli jako proměněný. Řekl: „To nejsou moje slova, ale ta, která řekl Ježíš ochrnutému v Galileji:

VSTANĚ A CHOĎ!“

Rita vstala, aniž by se přidržovala křesla. Šla ke dveřím a ani se nedotýkala země. Michal jí chtěl pomoci, protože 13 let nestála na nohou a neměla žádné svaly, jen kůži a kosti.

„Nedotýkejte se jí,“ řekl Cosimo, „nechte, ať Ježíš dokončí své dílo.“ Rita vystoupila po schodech až ke skále a položila na ni ruce. Modlila se. Pak vstoupila po schodech do kaple, šla až k oltáři a nahnula se, aby se modla dotknout obrazu zjevení. Setrvala tak v modlitbě pět minut. Pak šla bez problémů dále, i když její nohy byly jen kůže a kost. Tu se probrala ze svého vytržení a viděla, že stojí na svých vlastních nohou.

„Jdu po svých nohou. Ne, to není možné!“ Fratel Cosimo ji vyzval, aby zapěla chválu Ježíši. Zdálo se, že chvíli tiše stojí. Michal šel telefonovat. Tato novina se rychle rozšířila po celém kraji.

Když přišla domů, čekaly jí tisíce lidí před jejím domem. Ošetřující lékař Cosimo Tassone napsal celý dojatý: „Můj Bože, tos mohl udělat jen Ty!“

Sestavil svědectví (s. 45-47). Zde je to nejdůležitější: „Znám Ritu Tassone od roku 1982. Ošetřoval jsem ji. Typhoidní osteomyelitida s rakovinou kostí nedává naději na uzdravení. Od srpna 1988 je Rita opět zdravá a normální žena, šťastná v kruhu své rodiny, nezávislá na žádných lécích. Věnuje svůj život dobrým skutkům a modlitbě. To se nazývá zázrak. Ale co je to zázrak?“ (Dr. Cosimo Tassone, 11. února 1991, tamt. s. 47) Jeho lékařské dobrozdání a dobrozdání jeho kolegů jsou v uvedené knize na str. 48-61.

Z Kirche heute 5/2003
přeložil -lš-

Církev nebyla svěřena profesorům, ale pastýřům

Guido Horst rozmlouvá s kardinálem Meisnerem

Papež Jan Pavel II. v apoštolském listě Tertio millennio ineunte předložil určitý druh programu pro nový rozkvět víry. Středoevropský křesťan bývá často slepý pro pozitivní krásu anebo kritický, když jde o něco nového a neznámého. V čem vidíte náznaky, že tento rozkvět víry je již patrný?

Pokusím se na vaši otázku odpovědět obrazem. Řeka, třeba Rýn, žije ustavičně ze svých pramenů. Kdyby tyto prameny ze své skryté hloubky ustavičně ve dne v noci nevydávaly zemi vodu, Rýn by vyschl a nemohl by nést žádné lodí. Podobně je tomu s Církví. Žije z ustavičných nových vzepětí. Právě dávám zhotovit mapu biskupství. Máme takovou mapu, na které jsou označena místa, farnosti a církevní instituce. Nyní bych chtěl mít mapu, na které jsou domy, v nichž jsou lidé již léta přikováni na lůžko a hrdinsky snášejí nemoc a obětují ji za spásu svých bližních. Z těchto domů tryskají impulsy životní síly do rozpočtu biskupství a to nám pomáhá snášet a vydržet mnoho obtíží a nesnází. Takové onemocnění je pro člověka vždy něco nového a neznámého. Při nemoci se vždy tlačí do života jednotlivce vůle někoho jiného, vůle Boží, aby tak do života jeho okolí proudilo něco nového a neznámého jako něco pozitivního.

Také nové duchovní počátky, které se projevují v duchovních společenstvích, poukazují na svůj původ. Když budeme v roce 2005 slavit Světový den mládeže v Kolíně, jsem přesvědčen, že budeme moci pocíťovat duchovní počátky v našich společenstvích a v celém Německu.

Ale přesto je zde velká nejistota ve víře. V teologii značně

přispěla k této nejistotě moderní biblická exegeze. Mnohé komentáře k Písmu interpretují víru prvních obcí, ale nepřinášejí pohled na Ježíše a jeho skutky. Nebo jsme po celá staletí špatně vnímali slova evangelíí?

Bibli je třeba stále chápat jako knihu Církve. Ona v Církvi vznikla. Tak jako je nenarozený plod spojen pupeční šňůrou s mateřským organismem, tak je Bible spojena s Církví. Bible není napsána pro literární kritiku, nýbrž pro hlásání a pro liturgii.

Obsahy Bible nechtějí být v prvé řadě analyzovány, ale slaveny. Vypreparovat z evangelia čistého historického Ježíše leží zcela mimo záměr Pisma svatého. Duch Svätý uvádí Církev stále hlouběji do pravdy. Její znalost víry obsahuje mnohem více než jen pouhá písmena Bible. Proto jen ona je autentickým interpretem evangelíí. Proto nám Církev stále zachovává svůj zaručený obraz Krista jako Božího Syna, který se skrze Ducha Svätého narodil z Marie Panny, žil mezi námi, byl ukřižován a slavně vystoupil na nebesa, odkud znovu přijde v moci a slávě, aby soudil živé i mrtvé.

V konkrétním životě je liturgie měřítkem pro sílu víry. Často

jsme svědky bohoslužeb, při kterých máme pocit, že lid oslavuje – s větším nebo menším vkusem – sám sebe. Nechybí tu pocit, že je to především Stvořitel, kterému přísluší sláva? Nejsou mnohé výhonky v liturgické oblasti znamením ztráty Boha?

Liturgie je bohoslužba. Jak již sám název říká, oslavuje se v liturgii především Bůh, a ne člověk. Pozemská liturgie je účastí na nebeské liturgii, tedy na tom, jak se klanějí obětovanému Beránkovi andělé a svatí. Liturgie stojí a padá s tím, jak se člověk klaní Bohu. Svätý Ignác z Loyoly říká: „Člověk je zde proto, aby chválil Boha.“ Protože tím, že chválí Boha, překračuje člověk sám sebe. Bůh je „Deus semper maior“ – Bůh je vždy ten větší, ale sklání se k malému člověku, jak o tom zpívá Maria ve svém Magnificat: *Shlédl na ponížení své služebnice* (Lk 1,48). Když člověk oslavuje velkého Boha, je pozvedán nad sebe samého. Nic není trapnějšího a odpornějšího, než když se liturgie banalizuje a člověk si z ní dělá kulisu pro své vystoupení.

Když čteme zprávy o Ekumenických dnech v Berlíně, máme dojem, že katolická a evangelická církev si tam chtěly vyzkoušet, co mohou dělat společně. Například společně jít ke svätému přijímání nebo společně přijmout večeri Páně. Oltář býval vždy prostorem vyhrazeným pro posvěcené osoby. Nyní ho všichni berou útokem. Není to znamením, že Církev se stala slabší?

Na ekumenickém Kirchentagu jsem si uvědomil to, co mi potvrdili evangeličtí kritikové: to, co spojuje tzv. základnu katolíků a protestantů a co je sblízuje, je nezřídka neznalost toho, co jejich církve učí a věří. Když čtete texty o oltární konsekraci, musí to být ozvěna Mojžíšova gesta před hořícím keřem, kde si musel zout obuv, protože místo, kde stál, byla půda a země svätá. To, co se říká na téma

ARCHEOLOGIE A BIBLE

Archeologické výzkumy v oblasti Jericha potvrzují, že biblické zprávy o dobytí Jericha nejsou výmysly, jak tvrdili moderní teologové... Americký badatel a znalec keramiky Bryant Wood, ředitel amerického sdružení pro biblická bádání prohlašuje, že pro všechny události popsané v knize Jozue je vysvětlení a z velké části se kryjí s archeologickými výzkumy. Archeologové potvrzují nálezy zbytků mohutných hradeb a džbány plné zásob potravin. To odpovídá biblické zprávě, že obléhání Jericha se konalo po skončení žní a platil přitom zákaz dracování. Wood uvádí, že zjistil přesvědčující znaky, že v tom čase došlo k zemětřesení, které mohlo umožnit i přechod Jordánu suchou nohou. „Factum“, Švýcarsko

Většina evangelických farářů v Hesensku by svým dětem nedoporučila studium teologie. Je to výsledek průzkumu mezi 1015 faráři. Podle tohoto průzkumu je obraz evangelické církve jak podle názorů mladých, tak starých pastorů katastrofální. Kompetenci vedoucích představitelů hodnotí většina jako špatnou. Jen třetina většinou starších pokládá stav za dobrý.

HAITI ZASVĚCENO ĎÁBLU

Voodoo-kněží obětovali v půli srpna zvířata a znovu zasvětili zemi ďáblu. Příležitost k tomu poskytla vzpomínka na pád francouzské koloniální moci. Prezident Jean-Bertrand Aristide, který byl dříve katolickým knězem, uznal voodoo-kult za druhé státem uznané náboženství. Prvním uznaným je katolické náboženství. Kněží voodoo nyní vystavují i rodné a snubní listy. Z 8,2 mil obyvatel Haiti je 75% katolíků a 22% evangelíků. Ti všichni odsuzují voodoo jako ďáblovu dílo.

Voodoo-kult pochází ze západní Afriky, má kořeny v kmenovém náboženství a kultu čarodějnic. Magickými obřady je možno dosáhnout pomsty nebo způsobit člověku i smrt. Haiti je nejchudší země světa. Průměrný věk je 53 let a úmrtnost dětí činí 12,5%. Každý druhý obyvatel je negramotný.

Portrét kardinála Meisnera

► „svaté přijímání“ nebo „společná večeře“, je často tak nevěcně falešné, banální, zavádějící a matoucí, že nad tím zůstává rozum stát. Na tomto babylonském zmatku mají svůj vedoucí podíl někteří profesori teologie. Církev nebyla svěřena profesorům, ale pastýřům. A zde musejí biskupové mluvit jasným a rozhodným hlasem, tak jak to učinil Svatý otec v encyklice *Ecclesia de Eucharistia*.

Mnoho jistě závisí na těch, kteří na bohoslužby přicházejí. Ne protestantizuje se obraz naší vlastní Církve?

Z vnějšího pohledu by se člověk mohl domnívat, že obraz naší Církve se protestantizuje. Pomyslete na to, že naše kostely nemohou být otevřené, protože tu není nikdo, kdo by se modlil. Proč nemáme nikoho, kdo by se modlil? Protože vychladla víra ve skutečnou přítomnost Pána ve svatostánku. V některých našich kostelích stojí zpovědnice jako mobiliář, ale nikoliv jako místa živého pokání a odpuštění. Některé církevní inovace po 2. vatikánském koncilu takřka zprofanovaly bohoslužebný prostor, takže člověku připomínají spíše kalvínské modlitebny. Co je zevně patrné, to má svůj odraz i v nitru.

V této souvislosti narazil list Dominus Jesus kvůli své výpovědi o pojetí katolické církve na tvrdou kritiku. Byla to skutečně příhodná doba pro zveřejnění takového postoje?

Zde mohu jen říct, že už byl svrchovaný čas říct nahlas to, co bylo napsáno v *Dominus Jesus*. Tvrdá kritika zejména z katolické strany jen ukazuje, že se vytratily základní obsahy katolické víry. V *Dominus Jesus* totiž není vůbec nic nového o podstatě Církve. Zdá se, že „duch koncilu“, kterým se zapřísahají mnozí teologové, ospravedlňuje všechny deformace katolické víry. My však se musíme držet textů koncilu a ne nějakého du-

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

cha, který dělá z koncilních otců heretiky. Kromě toho nesmíme zapomínat, že žádný koncil nikdy neruší předchozí koncily, nýbrž že jsou vždy zcela samozřejmým předpokladem pro poslední koncil. A *Dominus Je-*

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

skutečnosti. Poznal, že zpravdla každý, kdo se odvážně hlásil ke své víře a odolával lákání státního systému, musel počítat s nepříjemnými důsledky pro svou rodinu i svou kariéru. V únoru 1989 byl pak kardinál Meisner uveden na arcibiskupský stolec v Kolíně nad Rýnem, kde se zpočátku setkával v určitých kruzích s neodůvodněným odporem.

SLOVO JANA PAVLA II. PŘED MODLITBOU ANĚL PÁNĚ 31. SRPNA 2003

EDITORIAL - pokračování ní ze str. 2

každého. Jeho návod je obdivuhodně prostý a svrchovaně nadčasový: místo abychom spoléhali na osobní prospěch a mocenské postavení, odkud bychom mohli ovládat druhé, máme hledat řešení v cílevědomé snaze sloužit druhým. Tím nemá být řečeno, aby všichni vyhledávali jen služebné postavení a vyhýbali se výkonu každé vedoucí role, spojené s odpovědností za druhé. Ježíš od nás očekává, že ve všem svém konání a v jakémkoliv postavení budeme vedeni v první řadě důslednou snahou posloužit druhým. Sloužit v tomto smyslu znamená podřídit všechno upřímnému zájmu o dobro a blaho svých bližních. Je to aplikace přikázání: milovat bližního jako sebe.

Jestliže to domyslíme do důsledku, jedná se o nejradikálnější zvrat, jaký může vnést do jakéhokoliv společenského řádu jedině Kristova zvěst. Pokud se tato zásada evangelia opravdu důsledně dodržuje, stává se již pro tento pozemský život zvěstí opravdu radostnou. Co je radostnějšího než společnost, ve které přímo programově jeden druhému vychází vstříc s láskou a pochopením? Nepřináší snad respektování tohoto Kristova požadavku i těm nejpоследnějším jistotu dobrého zacházení a odůvodněné očekávání, že se jim dostane všeho nezbytného?

Dnešní lidstvo o něčem takovém nehodlá ani uvažovat. Domnívá se, že si samo našlo cestu, jak zajistit blahobyt všem. Vyhlásilo si svá hesla o rovnosti, svobodě a bratrství a má za to, že tím od základu změnilo svůj svět. A výsledek? Po dvou stech letech stále krutějších krveprolití trvá stav, kdy mnoho lidí se netěší ani ze svobody, ani z rovnosti a už vůbec ne z bratrství. Vznikl svět dramatických proti-

O minulých nedělích jsem procházel text apoštolské postynodální exhortace Ecclesia in Europa a má úvaha se zastavila u Evropy a jejích křesťanských kořenů. Tento dokument končí zasvěcením všech lidí kontinentu Panně Marii, zasvěcením, které dnes toužím obnovit, aby svatá Panna pomohla dosáhnout toho, aby se Evropa stala symfonií národů zaměřených na společné budování civilizace lásky a míru!

V evropských zemích je bezpočet mariánských svatyní. Má mysl se dnes obrací zvláště k svatyni Plačící Madony v Syrakusách, kde se oslavuje 50. výročí objevení Mariiných slz. Zdravím s velkou vroucností arcibiskupa syrakuské komunity, který právě zítřka uzavře mimořádný Mariánský rok, věnovaný připomínce tak překvapující události. Zdravím všechny ctitele, kteří ze Sicílie a mnoha míst Itálie a světa přišli, aby uctili „Plačící Madonu“. Zdravím skupinu syrakuských poutníků, kteří přišli pro požehnání zlaté koruny, která má být vložena na hlavu Panny Marie.

Setrvávám ve zbožném rozjímání před vzácným relikviářem Madoniných slz, který navštívil všechna rozličná církevní společenství na Sicílii a vzbudil všude dojetí a duchovní nadšení. Jak tajemné jsou tyto slzy! Ony promlouvají o bolesti a něžnosti, o posile a Božím milosrdenství. Jsou znamením mateřské přítomnosti a výzvou k obrácení k Bohu, k opuštění cesty zla a k věrnému následování Ježíše Krista.

Tobě, sladká Plačící Madono, odevzdáváme Církev a celý svět. Pohlédni na ty, kteří potřebují opuštění a smíření! Vrať svornost do rodin a mír mezi národy! Usuš slzy, které vyvolávají nenávisť a násilí v mnoha oblastech země, zvláště na Středním východě a na africkém kontinentě. Tvůj pláč, Matko, ať je zárukou obrácení a pokoje pro všechny Tvoje děti.

Bazilika v Syrakusách ▶

kladů a do nebe volající nespravedlností a bezohledností. Odpovědí se měla stát tzv. Charta lidských práv. Co jiného je tato Charta než přiznáním úplného fiaska oněch revolučních hesel z konce 18. století?

Charta se neúspěšně snaží nastolit to, co zavržený Kristův duch vzájemné služby v bratrské lásce obsahuje i bez slavnostního vyhlášení jako naprostou samozřejmost. Ve společností, kde hlavním motorem lidského jednání a ukazatelem úspěšnosti je především zisk, znějí opravdu Kristova slova jako zcela nereálná utopie. Ale Ježíš nepřišel hlásat utopie. To by přece znamenalo jeho naprosté selhání. Ježíš nebyl fantasta. Přišel nám oznámit vůli nejmou-

dřejšího a nejdobrotivějšího Otce. Uložil svým učedníkům, aby šli do celého světa a získali pro ni všechny národy a učili je zachovávat všechno, co jim přikázal: sloužit jeden druhému.

Nemusíme jako Kristovi učedníci přiznat své historické selhání, když se po dvou tisíciletích místo jeho učení prosadil jako úplný opak? Jak to, že se lidé nepřesvědčili o jedinečnosti evangelia a pokládají je za utopii nebo opium, jak to, že dosadili za nejlepší a nejatraktivnější motor lidského jednání vlastní sobecký prospěch, který všechno převádí na jedinou veličinu, a tou je zisk? Všechny ekonomické „mechanismy“ svobodného trhu nejsou nic jiného než psy-

chologickými fintami, jak vybíčovovat lidskou ziskuchtivost. Tato ziskuchtivost pak funguje proto tak spolehlivě, že se opírá nikoliv o ušlechtilé stránky lidské přirozenosti, nýbrž právě o onu stránku hříchem tragicky narušenou, která se tak ještě dále prohlubuje, aby právě na hříšných lidských sklonech bylo možno co nejvíce vydělat. Vždyť i tam, kde by se lidská činnost mohla alespoň podobat službě člověka člověku, nemluvíme o dárcích, ale o sponzorech, tedy ručitelích, kteří mají na mysli především vlastní propagaci, zaměřenou hlavně na podporu vlastního zisku.

Ježíšovo slovo není utopie. Boží Syn neměl nereálné představy o lidech a nechtěl po nich nic nemožného. Chtěl a chce jen jejich dobro, a to i zde na tomto světě. Jeho evangelium se konkretizuje na příkladu těch, kteří v minulosti nebo v přítomnosti přijali Pánova slovo a uskutečňují je, někdy přímo radikálně a hrdinsky, do všech důsledků. Oni nevedou akademické diskuse, ale slouží. Hledají tak ve službě druhým Boží království a Bůh pro ně svědčí tím, že všechno ostatní je jim přidáno. Živým důkazem reálnosti této stránky evangelia je 4700 sester matky Terezy. Proč jedny řady vymírají a jiné tak rostou? Proč se jedny rodiny rozpadají a jiné (byť ojedinele) kvetou? Bud' to nalezly, nebo nenalezly onu pravou velikost: *Kdo chce být první, ať je služebníkem všech*. Sloužit znamená přestat být sobcem. K tomu směřuje celé naše náboženství, jeho liturgie a svátosti. Známe opravdu jeho obsah, požadavky a prostředky? Svět umírá na sobectví. Teď není čas na triumfy a důkazy. Je doba, kdy Pán od nás křesťanů na všech úrovních naléhavě žádá opravdové a všem naprosto srozumitelné pokání a obrácení: od sebe k bližnímu.

-red-

Bašta Pána Boha (36)

Nespokojený sám se sebou, mnul si rozespálé oči. Co ho to mohlo probudit? Bouře, která se přehnala a jejíž dunění slabě doznívalo v dálce? Ale kdepak! Robert Bernard cítil, jako by mu najednou srdce bušilo až v krku. Venku někdo tloukl na vrata.

„Svatá Maria!“ zajíkal se chlapec. Potom ale prudce popadl lucernu ze stolu, běžel po schodech dolů a otevřel domovní dveře.

„Bože, to je ale doba!“ nadával venku malý Jirka Vinaie. „Klepu už aspoň pět minut.“ „Copak se děje?“ koktal Robert. „Co se děje? Peklo bude! Oni už přicházejí! Rudí! Právě vtrhli do domu Gauffreauové. Štěstí, že tam Dodain a Soyer nejsou. Ale pospěšme si! Vzbud' kanovníka a odveď ho do bezpečí! Nesmíme ztrácet čas. Rudí zde mohou být každým okamžikem. Proved' to dobře, Roberte! Já půjdu ještě trochu na výzvědy.“

O několik minut později opustil dům východem ze zahrady chlapec následovaný kanovníkem, který našťastí ani šaty neodložil. Nebylo to poprvé, kdy musel kněz v noci prchat, a nebylo také poprvé, kdy musel ukázat Robert nějakému pronásledovanému cestu do hor. Chlapec neměl strach. Přesto ho však jímaly vřelý soucit se staříčkým knězem, který musel prchat nocí jako nějaký zločinec. „Štěstí, že se bouře přehnala,“ utěšoval se. „Také déšť ustává. Budete brzy v bezpečí!“ „To je v pořádku, můj chlapče,“ odpověděl tiše kanovník. „Jsme v Božích rukou.“

Mezitím se tlustý Filip připravoval na příchod rudých. Zamkl zase dveře a chtěl se právě odebrat na lůžko, protože se mu to zdálo méně podezřelé, ale na dveře už zabušily tvrdé rány.

„No, tak tedy do toho,“ vzdychl si pro sebe a otevřel dveře. Půl tuctu revolučních vojáků se vřítilo hlučně a s nadávkami do domu. „Kde je ten kněz, které-

ho jste ukryli, chlapečku?“ obořil se na něj velitel, kaprál s buldočím obličejem.

„Jaký kněz?“ dělal Filip překvapeného. „Netvař se tak hloupě, klacku? My si ho už najdeme!“ Bez meškání prohledali rudí celý dům.

Nenašli však nikoho kromě dívky Marie, která zděšeně zírala na vetřelce a na všechny jejich otázky vykoktávala s hrůzou nesrozumitelné odpovědi.

„Kde jsou staří?“ zeptal se velitel. „Rodiče jsou pryč, jestli máte na mysli je,“ odpověděl Filip. „Otec nakupuje zeleninu pro obchod a matka pečuje o nemocnou tetu.“ „Tak, a kdo spal tady?“ ukázal voják na rozestlanou postel, z níž teprve před několika minutami vstal kanovník. „Samozřejmě že já!“ odpověděl Filip a modlil se, ať mu Bůh odpustí tuto lež z nouze.

„Ty jsi ale byl přece vzhůru, když jsme přišli!“ „Já mám vždycky takový strach, když se tak blýská a hřmí. Proto jsem vstal.“

„Nevypadáš ale jinak vůbec ustrašeně,“ mínil voják nedůvěřivě.

„Ale ano, já se vždycky hrozně bojím, občane kapitáne,“ lhal tlouštík dále.

Titulem kapitána se cítil kaprál viditelně polichocen. Jeho buldočím obličejem přelétl záblesk ješitnosti. Potom se však přece ještě pustil se svými kumpány do důkladné prohlídky všech prostor.

Chlapci se mohlo srdce zastavit, když jeden z rudých otevřel v obývacím pokoji velkou skříň a odhalil při tom také dveře v zadní stěně, které nebyly předtím večer při divadelním představení dost obezřetně zavřeny.

„Copak to je?“ zavrčel kaprál překvapeně. „To je opravdu skutečná tajná skrýš!“ Potom ale popadl chlapce hrubě za ruku a křičel na něj: „He, chlapečku, k čemupak potřebujete

skříň se dvěma dveřmi a k čemupak je skrýš?“ „Odvahy – stůj při mně!“ modlil se tlouštík vroucně. Pak však nasadil ten nejnevinnější obličej a řekl: „Skříň potřebujeme k hraní divadla, občane majore!“ „Ke hraní divadla?“ „Ano, loutkového divadla! My vždycky vyvěsíme přední dveře a uděláme vpředu jeviště z barevných šátků a zástěr. No a protože přece nemohou všichni herci vězet ve skříni, upravili jsme zadní stěnu také k otvírání a prostor vzadu využíváme pro loutky a rekvizity a pro všechno, co potřebujeme ke hraní.“

„Leží tady dokola skutečně plno divadelních loutek,“ potvrdil jeden z vojáků.

„Tak vidíte přece sám, že neležu, občane plukovníku!“ připojil Filip co nejrychleji. To konečně pochopil i tento rudý voják, který byl tak rychle povýšen z kapitána na plukovníka.

„Zdá se, že říká pravdu,“ zabručel, a protože jinak skutečně nic podezřelého nemohl odhalit, odtáhl nakonec se svým doprovodem, zatímco ho chlapec po schodech dolů svým roztomilým „dobry večer, občane generále“ znovu povyšoval na vojenské stupnici hodností.

S ulehčením zastrčil těžkou závoru na domovních dveřích.

„Ještě nikdy jsem toho tolik za jedinou noc nenalhal,“ povzdychl si ustaraně.

Potom přistoupil k oknu obývacího pokoje a pohlížel dlouho vzhůru k horám, kde viděl pomalu stoupat malé červené světlo lucerny.

„Chvála Bohu, brzy budou u cíle,“ zašeptal konečně. „No, už kvůli tomu mi jistě milý Bůh odpustí všechny moje dnešní lži!“

ŠTVÁNÍ PSY

Nerovzvážené přiznání bratří Chartresových mělo strašné následky.

I když v Montbernage nemohli vysлідit žádného kněze,

přesto zatkli v Poitiers a okolních místech řadu bezpřísežných. Také stará slečna Gauffreauová, které se v Montbernage přezdívalo „matka kněží“, i sestra Ave z nemocnice nevyčítelných byly zajaty a odvečeny do kláštera Nejsvětější Trojice.

Hněv a bolest katolíků neměla hranic. Přesto se museli vzhledem k úplné bezprávnosti a brutální síle podrobit nevyhnutelnému osudu.

Paní Bernardové se srdce úlekem zastavilo, když se ráno vrátila domů a slyšela o noční domovní prohlídce.

„Děti, co jste to udělaly?“ vykřikla v prvním záchvatu prudkého strachu.

Když se však na ni Robert udiveně podíval a zeptal se: „Maminko, copak jsme mohli dělat něco jiného?“ potřásla po chvíli tiše hlavou a řekla: „Ne, bylo to tak správně. Ať vás ochraňuje Bůh!“ V poledne pak nabalila koš plný chleba, salámu a teplého oblečení a podala ho nejstaršímu synovi se slovy: „Chlapče, jdi a zanes to kanovníkovi! Bude tam nahoře trpět nouzí.“ „Ano, maminko,“ odpověděl chlapec a zamířil ke dveřím. Paní Gusta ho ale zavolala ještě jednou zpět, udělala mu křížek na čelo a řekla:

„Milá nebeská Paní a tvůj anděl strážný půjdou s tebou!“

„Určitě,“ přikývl chlapec a vydal se na cestu.

Marušku a Filipa velmi udivilo, když se hned po obědě maminka s nimi modlila bolestný růženec. Ten přece jinak patřil v domě Bernardových k večerní pobožnosti – ve dne na to neměla udřená paní Gusta čas.

* * *

Jan Planier byl ve velmi špatné náladě, protože noční přepad v Montbernage nebyl úspěšný. Coudrin, na jehož dopadení si obzvláště zakládal, opět unikl.

(Pokračování)

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA HOŘE MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH**■ Od 1. do 4. října ■ Od 4. do 8. listopadu**

Exercicie vede P. Jiří Šindelář CSsR. Téma: Růžencový rok. Začátek – první den v 18.00 hod. společnou večeří. Ukončení – poslední den ve 12.00 obědem. Cena za ubytování a stravu činí 850 Kč.

■ Od 10. do 14. listopadu. ■ Od 1. do 5. prosince

Exercicie vede P. Josef Groz. Téma: Příprava na advent. Začátek – první den v 18.00 hod. společnou večeří. Ukončení – poslední den v 8.00 hod. snídaní. Cena za pobyt a stravu činí 950 Kč.

Přihlášky přijímáme písemně na adrese: Poutní dům Hora Matky Boží, 561 69 Králíky, informace na tel. číslech: 465 631 178, 465 631 097.**DUCHOVNÍ OBNOVA** pro mladé od 17 let na téma **POVOLÁNÍ** se bude konat v karmelitánském klášteře v Kostelním Vydří u Dačic. Začátek v pátek 24. října večer, zakončení v úterý 28. října dopoledne. Bližší informace na tel. 384 420 119 a na e-mailové adrese: kostelni.vydriz@karmel.cz**FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SVATÉ CECILIE V ÚSTÍ NAD ORLICÍ**

O sobotách 4. a 11. října tr. se uskuteční v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí 8. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie. V sobotu 4. října se od 13.30 hod. představí chrámoví varhaníci. Spoluúčinkuje Orchestra d'Archi Pardubice. V sobotu 11. října se od 13.30 hod. představí chrámové sbory – Jablonec nad Nisou, Cantores sancti Venceslai (Most), Valašské Meziříčí, Smíšený sbor svaté Cecilie (Poděbrady), Schola chrámu sv. Jakuba (Česká Třebová), Ad Dei gloriam (Český Těšín), Cecilská hudební jednota (Ústí nad Orlicí) a sbor sv. Jakuba Cantores pragenses (Praha). Festival bude v 16.30 hod. zakončen společně zpívanou mší svatou „Za papeže“ (25 let od zvolení Jana Pavla II.). Hlavním celebrantem je J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů vás zve na přednášku **Mgr. Petra Bahníka SVATOVÁCLAVSKÁ KORUNA JAKO SVĚTOSTINA A SYMBOL**, která se bude konat v úterý 7. října 2003 v 18.00 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.Diecézní pastorační středisko Litoměřice pořádá **EXERCICIE PRO SENIORY** od 9. do 13. 11. 2003 v Litoměřicích v Diecézním domě kardinála Trochty, pod vedením P. MUDr. Ladislava Kubíčka. Přibližná cena: 700 Kč. DPS, Komenského 4, 412 01 Litoměřice. Tel.: 416 738 036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz.**OREL JEDNOTA Kladno zve na v. ročník SVATOVÁCLAVSKÉ PĚŠÍ POUTI***Motto pouti: „Čech bez rozdílu nemůže nesklonit hlavu v úctě před kultem, jenž po tak dlouhé věky byl (a dosud býti nepřestal) posilou a útěchou předkům našim v dnech radosti i bolesti a jenž byl zároveň projevem kulturního osamostatnění národního, jež hledalo vlastní vůdce a vlastní cestu do bran věčnosti.“ (Český historik prof. Pekař o sv. Václavovi, r. 1929)***Program pouti:** ♦ 10.00 hod. – setkání účastníků pouti před Sochou Panny Marie na náměstí Starosty Pavla v Kladně ♦ 10.15 hod. – požehnání poutníkům v kostele Nanebevzetí P. Marie na náměstí Starosty Pavla v Kladně ♦ 10.30 hod. – poutníci vyjdou na pouť (13 km) od kostela N. P. Marie ♦ 14.30 hod. – mše sv. v kostele sv. Václava ve Stochově (rodiště). Mši sv. bude celebrovat P. Mgr. Jiří Neliba, kladenský vikář ♦ 16.00 hod. – posezení a občerstvení poutníků v restauraci Na Slovance ve Stochově-Slovance. Ukončení pouti.**Srdečně zveme na PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH V ROCE 2003. Společný program začíná vždy v 15 hod. Téma pro říjnovou sobotu:**

4. říjen – Temnotou ke Světlu (P. J. J. Berka, OCist, převor ve Vyšším Brodě)

Liturgická čtení**Neděle 21. 9. – 25. neděle v mezidobí**

1. čt.: Mdr 2,12a.17-20

Ž 54(53),3-4.5.6+8

Odp.: 6b (*Pán mě udržuje naživu.*)

2. čt.: Jak 3,16-4,3

Ev.: Mk 9,30-37

Čtvrtek 25. 9. – ferie

1. čt.: Ag 1,1-8

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 9,7-9

Pondělí 22. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 1,1-6

Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6

Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal**Hospodin.*)

Ev.: Lk 8,16-18

Pátek 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Ag 1,15b-2,9

Ž 43(42),1.2.3.4

Odp.: 5cd (*Doufej v Boha, vždyť zase ho budu chválit, svého spasitele a svého Boha.*)

Ev.: Lk 9,18-22

Úterý 23. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 6,7-8.12b.14-20

Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 8,19-21

Sobota 27. 9. – památka sv. Vincence z Pauly

1. čt.: Zach 2,5-9.14-15a

Jer 31,10.11-12ab.13

Odp.: srv. 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Lk 9,43b-45

Středa 24. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 9,5-9

Tob 13,2.3-4a.4bcd.5.8

Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)

Ev.: Lk 9,1-6

Breviář pro laiky

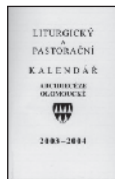
Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 9.	22. 9.	23. 9.	24. 9.	25. 9.	26. 9.	27. 9.
Antifona	812	826	841	857	873	889	1722
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	857	873	889	1723
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	893	1724
Antifona k Zach. kantiku	717	831	847	861	877	894	1524
Prosby	817	831	847	861	878	894	1724
Záv. modlitba	717	832	847	862	878	1523	1524
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	717	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	807	821	837	852	867	883	1525
Antifony	808	822	838	853	868	884	1703
Žalmy	808	823	838	853	868	884	1703
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	1526
Ant. ke kant. P. M.	716	717	840	856	871	887	1526
Prosby	811	826	841	856	872	888	1526
Záv. modlitba	717	717	841	857	872	888	1529
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

**LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ
ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2003-2004**

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Letos se navíc objevuje novinka kalendáře: Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., 172x110 mm, 208 stran, 58 Kč

ROČENKA PUERI DOMINI 2003-2004

Instruktažní pomůcka pro kněze a jiné vedoucí ministrantských skupin. Obsahuje obvyklé rubriky: Pueri Domini, Žijeme s Církví, Dobrodružství Bible, Vzděláváme se pro liturgii, Na schůzkách se i bavíme. Nechybí ani prázdninová část s příběhem Josefa Janšty a táborový průvodce na téma růženec. K dostání do vyprodání zásob.

Brož., A4, 210 stran, 150 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÍ POMOCNÍCI

Pohlednice – olejomalba F. Templera (1910) z kostela na Rejvízu. Vydal farní úřad Zlaté Hory.

A6, jeden kus 2,50 Kč

**Anselm Grün:
DUCHOVNÍ TERAPIE A KŘESŤANSKÁ TRADICE
(Čtrnáct svatých pomocníků)**

Starobylá učta ke čtrnácti svatým pomocníkům se šířila obzvláště v dobách, kdy lidstvo navštěvovala různá soužení. Autor v této publikaci představuje jednotlivé světce jako ochránce v každodenních trápeních, jako pomocníky ve zvládnání vlastních zranění. Jednotlivé legendy chápe jako ukazatele na cestě k uzdravení.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 80 stran, 75 Kč*

**Joshua Harris:
S NIKÝM NECHODÍM A NEJSEM CVOK**

Kniha se dotýká nesnadných témat a těžkých otázek souvisejících se složitým problémem „chodit s někým, nebo nechodit?“ a uvádí praktické odpovědi. J. Harris se přitom vždycky vrací k Bibli a k tomu, jak můžeme opravdu žít to, co Písmo říká.

Samuel, brož., A5, 176 stran, 188 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;

tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**